

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi A.G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt XXIII Ga (...),
wydanego w sprawie
z powództwa C. sp. z o.o. w W.
przeciwko A.G.
o zapłatę
oraz sprawy z powództwa A.G.
przeciwko C. sp. z o.o. w W.
o zapłatę
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz C. sp. z o.o. w W. od A.G. kwotę 2400,-
(dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. wskutek apelacji C. sp. z o.o. w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W., którym zasądzono od tej spółki na rzecz powoda A.G. kwotę 11.495,32 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22

kwietnia 2012 r. z tytułu Keszty ceny za towar oraz oddalono powództwo spółki o zasądzenie od A.G. kwoty 11.580,75 zł z tytułu zwrotu uiszczonej części ceny w ten sposób, że oddalił powództwo A.G. oraz zasądził na rzecz spółki C. od tego pozwanego kwotę 11.580,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2012 r. Ustalił, że A.G. złożył spółce C. ofertę sprzedaży beta - glukanu, do której dołączył certyfikat jakości produktu, zgodnie z którym ilość drobnoustrojów tlenowych mezofilnych w produkcie nie przekraczała 10 cfu/g. Po dostarczeniu w styczniu 2012 r. próbki beta glukanu, która nie została poddana przez spółkę badaniom jakościowym, zostało złożone zamówienie na 50 kg produktu i częściowo zapłacona faktura, w której podano, że partia ta jest zgodna z dostarczoną próbką. W dniu 25 kwietnia 2012 r. spółka powiadomiła sprzedawcę, że surowiec został zbadany i nie spełnia kryteriów jakościowych odbiega od danych podanych w certyfikacie jakości. Chiński producent przeprowadził badanie próbki z serii, z której pochodził dostarczony towar i nie stwierdził przekroczenia norm w stosunku do wartości wskazanych w certyfikacie. W wyniku korespondencji stron spółka przesłała sprzedawcy w dniu 31 maja 2012 r. wyniki badania przeprowadzonego przez Sanepid wraz z protokołem informacyjnym o niespełnieniu wymagań a w dniu 6 sierpnia złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

W ocenie Sądu drugiej instancji wręczenie kupującemu przez sprzedawcę certyfikatu jakości produktu było zapewnieniem sprzedawcy o jakości produktu w rozumieniu art. 564 k.c., zwłaszcza że stwierdzono w nim fakt przeprowadzenia prób i badań towaru i podano ich wynik. Kupujący dochował również aktów staranności przewidzianych w art. 563 § 2 k.c., zlecił bowiem badanie towaru Sanepidowi bezpośrednio po dostawie a przed użyciem towaru i zawiadomił sprzedawcę niezwłocznie o wadzie towaru. Sąd ten wskazał, że strony umówiły się na konkretną jakość towaru, która w zakresie liczby drobnoustrojów wyraża się wynikiem 10 cfu/g a nie na jakość wynikającą z dopuszczalnej normy. W certyfikacie norma drobnoustrojów została określona na jako 10.000 cfu/g ale dla tej konkretnej partii wskazano 10cfu/g. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo oparł się na opinii biegłego, który przeprowadził analizę zgodności zakupionego towaru z obowiązującą normą. Pozwany G. w sprzeciwie od nakazu zapłaty w zasadzie nie kwestionował przekroczenia liczby drobnoustrojów

a tym samym wyniku badania Sanepidu, wobec czego przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było bezprzedmiotowe. W rezultacie uznał odstąpienie od umowy dokonane przez spółkę C. za skuteczne a jej roszczenie o zwrot uiszczonej ceny za uzasadnione.

Pozwany A.G. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku w całości. Zarzucił naruszenie art. 60 k.c. w zw. z 66 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 665 § 1 k.c., art. 560 § 1 k.c., art. 564 k.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 229 k.p.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. i wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 60 k.c., 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 556 § 1 i 560 § 1 k.c. i 564 k.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia umowy a skutek jego wydania poniósł szkodę w kwocie 34.598,41 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pojęcie orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 424 § 1 i 2 k.p.c.) było przedmiotem wykładni w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i ukształtował się pogląd, że jest to orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a naruszenie to jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 35) stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, to ustalenie jego bezprawności, które musi uwzględniać istotę władzy sądowniczej, a zatem zarówno orzekanie w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Bezprawność orzeczenia sądowego ma zatem charakter bezprawności kwalifikowanej, a jego niezgodność z prawem musi polegać na elementarnej i oczywistej obrazie prawa przez sąd, a więc takiej, która polega na błędach w wykładni lub subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym (wyroki z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. I CNP 72/08, nie publ., z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, nie publ., z dnia 14 czerwca 2012 r., I CNP 7/12, nie publ.).

Kwestionowanemu przez pozwanego wyrokowi Sądu Okręgowego tak pojętego rozumienia bezprawności nie można przypisać.

Skarżący zarzuty naruszenia art. 60 w zw. z 66 k.c. kwestionujące dokonaną przez Sąd drugiej instancji wykładnię umowy zawartej pomiędzy stronami opiera na twierdzeniu, że wymiana oświadczeń woli pomiędzy stronami nastąpiła przed dostarczeniem powódce certyfikatu CoA, a więc w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne Sądów obu instancji, z których wynika, że pozwany certyfikat dołączył do oferty złożonej powódce. Tak, jak podstawami skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub dowodów, w szczególności wadliwego ustalenia okoliczności koniecznych dla zastosowania przepisów prawa materialnego (art. 424⁴ k.p.c.), tak zarzut prawa materialnego, którego podłożem jest twierdzenie o odmiennym stanie faktycznym, niż przyjęty przez Sąd drugiej instancji, nie może być skuteczny.

Zarzuty błędnej wykładni art. 556 § 1 i 564 k.c. i niewłaściwego zastosowania art. 560 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia umowy koncentrujące się na zakwestionowaniu zrównania dostarczenia certyfikatu jakości z zapewnieniem o właściwościach rzeczy nie uwzględniają stanowiska zarówno doktryny, jak i orzecznictwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2005 r., V CSK 260/05 (nie publ.), zgodnie z którym zapewnienie sprzedawcy może mieć również postać certyfikatu jakościowego, w szczególności, gdy stwierdzono w nim fakt przeprowadzenia prób i badań towaru oraz podano ich wynik co do znaku jakości. Wykładni powyższych przepisów dokonanej przez Sąd drugiej instancji, zgodnej z tym stanowiskiem, nie można przypisać więc cechy kwalifikowanej i elementarnej obrazy, również w zakresie oceny tego konkretnego certyfikatu.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd Okręgowy nie nadał dokumentowi prywatnemu - badaniom Sanepidu - waloru dowodu z opinii biegłego z naruszeniem art. 245 k.p.c., lecz powołał podane w nim wyniki w aspekcie zarówno danych przyjętych na podstawie certyfikatu, jak i świetle twierdzeń pozwanego, który istotnie tych wyników nie kwestionował a twierdzenie o braku wady wywodził z powołania się na normy dopuszczalnej ilości drobnoustrojów, co uchyla zarzut

naruszenia art. 229 k.p.c. Nieskuteczny jest również zarzut naruszenia art. 232 zd. 1 k.p.c. gdyż o naruszeniu rozkładu ciężaru dowodu można mówić tylko w odniesieniu do konkretnego przepisu prawa materialnego, który decyduje o takim rozkładzie, a skarżący nie wskazał żadnego przepisu prawa materialnego, z którego miałyby wynikać rozkład ciężaru dowodu naruszony przez Sąd Okręgowy. Poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że powódka powinna skorzystać z zabezpieczenia dowodu w postaci dostarczonej substancji, co umożliwiłoby przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Pozostałe zarzuty naruszenia przepisów postępowania są o tyle bezzasadne, że ustalenie treści umowy i czasu jej zawarcia leży w sferze ustaleń faktycznych.

W rezultacie, analiza wniesionej skargi już *prima facie*, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, wskazuje na to, że jest ona oczywiście bezzasadna, bo orzeczeniu nie można przypisać bezprawności wynikającej z błędów w wykładni lub subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym. Z tych względów orzeczono na podstawie art. 424⁹ k.p.c. O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 5 i 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804).